

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/53/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715204462
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3715204462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu D., proti žalovanému J., o zaplatenie sumy 13.762,34 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 18. novembra 2015, č.k. 7C/169/2015-61, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami sporu **z r u š u j e** a v tejto časti **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 1.597,43 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/, c/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla domáhal zaplatenia sumy 13.762,34 eur, ktorá suma pozostáva zo sumy 12.000,- eur, ktorú je povinný zaplatiť pozostalej Q. O. titulom náhrady nemajetkovej ujmy, zo sumy 621,70 eur, ktorú je povinný pozostalej uhradiť titulom náhrady trov konania, zo sumy 426,- eur, ktorú je povinný v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C 9/2010 zaplatiť titulom súdneho poplatku a zo sumy 714,64 eur, ktorá predstavuje trovy právneho zastúpenia, ktoré musel vynaložiť na svoju obranu v uvedenom konaní. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že žalobca dňa XX.XX.XXXX asi o XX:XX hod. v F. W. riadil osobné motorové vozidlo značky H. B. evidenčného čísla F. po ceste č. G. smerom na W., kde v kilometri 189.800 v úseku cesty za objektom X. v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti jazdy svojím schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam a okolnosti, ktorú mohol predvídať, teda okolnosti možného prechádzania chodcov cez vozovku po vyznačenom priechode pre chodcov, ktorý bol označený aj zvislou dopravnou značkou „priechod pre chodcov“ nedbal na potrebnú opatnosť, neznižil rýchlosť jazdy ani za zníženej viditeľnosti a v dôsledku jazdy rýchlosťou najmenej 71-85 km/h, teda rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku cesty v obci dovolená, prednou časťou vozidla narazil do chodca X. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. W., H. XXXX/XXX, prechádzajúceho pod vplyvom požitých alkoholických nápojov (2,50 promile), mierne šikmo cez cestu v oblasti priechodu pre chodcov z ľavej strany cesty na pravú v smere jazdy vozidla, ktorý sa následne počas prechádzania cez cestu rozbehol, pričom pri dopravnej nehode utrpel X. O. mnohopočetné zranenia, okrem iného aj hlavy a mozgu, v dôsledku čoho došlo u neho k mozgovej smrti s následným vývojom imobilizačného syndrómu - zlyhaní činnosti srdca a dýchania, v dôsledku čoho na následky týchto zranení dňa XX.XX.XXXX o XX:XX hod. v A. zomrel. V dôsledku tohto protiprávneho konania bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 09.02.2011 č.k. 1T 157/2010-336, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa

16.06.2011, uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Žalobcovi bol súčasne uložený tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov a bol zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodenej Q. O., nar. XX.XX.XXXX, manželke nebohého, škodu vo výške 825,- eur. So zvyškom nároku na náhradu škody bola pozostalá Q. O. odkázaná na občiansko-súdne konanie. V konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C 9/2010 sa pozostalá manželka po nebohom X. O., Q. O., v súvislosti s úmrtím jej manžela domáhala proti žalobcovi náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v celkovej výške 40.000,- eur. V uvedenom konaní Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom zo dňa 20.10.2011 č.k. 6C 9/2010-107 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.04.2013 č.k. 4Co 411/2011-152 zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť pozostalej Q. O. z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 12.000,- eur v lehote do 15 dní a vo vyšnej časti návrh zamietol. Žalobca bol v uvedenom konaní súčasne zaviazaný k povinnosti zaplatiť pozostalej Q. O. náhradu trov konania vo výške 421,70 eur k rukám advokáta U. T. T., advokát, X. a súčasne žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Považská Bystrica titulom súdneho poplatku sumu 426,- eur. V dôsledku nesplnenia si uvedenej povinnosti zo strany žalobcu Okresný súd Považská Bystrica na návrh pozostalej Q. O. vydal dňa 04.06.2013 pod č.k. 8Er 523/2013-18 poverenie vo veci oprávnenej Q. O. proti povinnému D. F., ktorým poveril súdneho exekútora U. P. Q. na vymoženie uloženej povinnosti 12.000,- eur + 621,70 eur + trovy exekúcie. Ani v rámci prebiehajúceho exekučného konania si žalobca ako povinný svoju povinnosť vyplývajúcu mu z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20.10.2011 č.k. 6C 9/2010-107 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.04.2013 č.k. 4Co 411/2011-152 nesplnil. Otec žalobcu U. F. ako poisťník dňa 01.12.2006 uzavrel so žalovaným ako poisťovateľom v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. Poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXX pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla značky H. B. evidenčného čísla F., ktorej súčasťou boli všeobecné poisťné podmienky pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - XXXX/I. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora EU z 24.10.2013 vo veci C 22/12 Katarína Haasová proti Rastislavovi Petrikovi a Blanke Holingovej súd prvej inštancie konštatoval, že z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, sa má uhrádzať aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, keďže právny poriadok Slovenskej republiky v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka náhradu nemajetkovej ujmy upravuje. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. však náhradu škody poisťovateľ uhrádza výlučne poškodenému. Poškodený je pritom oprávnený svoj nárok na náhradu škody uplatniť priamo voči poisťovateľovi za predpokladu, že mu škoda vznikne a je povinný vznik tejto škody preukázať. Konštatoval, že v danej veci žalobca poškodený nie je, naopak, žalobca je tým subjektom, ktorý škodu spôsobil, a teda nie je oprávnený domáhať sa jej náhrady (nedostatok aktívnej legitímácie). Z uvedeného dôvodu preto súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a ďalej sa nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu, ktoré vzniesol ako svoju obranu v konaní proti uplatnenému nároku žalobcu (nedostatok jeho pasívnej legitímácie a premlčanie). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania vo výške 1.597,43 eur, ktorú špecifikoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov konania. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne právne posúdenie veci s tým, že opomenul aplikáciu ust. § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z. a § 788 ods. 1 Obč. zákonníka. Dôvodil, že čo sa týka nároku poškodenej Veroniky Kováčovej, ktorej je žalobca povinný na základe právoplatného rozsudku súdu sp. zn. 6C/9/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/411/2011-152 a 4Co/413/2011 zo dňa 04.04.2013 plniť, je tento nárok zo strany poškodenej voči žalobcovi vecou res iudicata. Jediný spôsob, akým je možné uhradiť nemajetkovú ujmu z poisťného plnenia, je jedine žalobným návrhom, ktorý podal žalobca voči žalovanému. Vyslovil názor, že aplikácia právnej normy prvoinštančného súdu spočívajúca v tom, že aktívne legitimovaný môže byť len poškodený, sa vymyká účelu existencie zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel, ktorý má chrániť nielen poškodených z automobilových nehôd, prípadne pozostalých, ale má chrániť aj škodcu, t.j. poisteného z povinného zmluvného poistenia, tak, aby boli škodové následky z povinného zmluvného poistenia čo najlepšie reparované, s čo najmenším dopadom aj na budúcnosť škodcu samotného. Zdôrazňoval, že nepriznanie nároku voči žalobcovi zanecháva na jeho pleciach dlhodobé finančné bremeno, nehovoriac o tom, že má zo škodovej udalosti dlhodobú psychickú traumu, ktorá prerástla dokonca do halucinácií

a preludov, kedy počuje hlasy zosnulého X. O. (stále ho niekde volajú, vysmieávajú sa mu, urážajú ho, nemôže správať a pod.). Pod silným vplyvom týchto psychických problémov a za účelom umlčania týchto hlasov spáchal trestnú činnosť v podobe vyhrážok poškodenej, za čo je dokonca aj väzobne zadržovaný. Žalobca tak od tohto času trpí psychickými problémami, okrem toho musel prejsť náročným procesom trestného konania, v ktorom bol odsúdený za usmrtenie manžela poškodenej, hoci tvrdí, že manžel poškodenej mu následkom toho, že bol pod vplyvom alkoholu, padol do jazdnej dráhy a teda nemal znášať trestnoprávnu zodpovednosť. Ďalej tiež musel čeliť ďalším žalobám o náhradu nemajetkovej ujmy zo strany detí zosnulého X. O., či snahu o obnovu konania poškodenej N. O., ktorá sa domáhala prostredníctvom obnovy konania toho, aby bol zaviazaný k plneniu nemajetkovej ujmy aj žalovaný, napriek tomu, že navrhovali vstup žalovaného do konania sp. zn. 6C/9/2010 ako vedľajšieho účastníka. Priznanie ním požadovaného zákonného nároku by tak aspoň čiastočne pomohlo žalobcovi v prekonaní tejto celoživotnej traumy. Nesúhlasil ani s výrokom o náhrade trov konania. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že neaplikoval ust. § 150 O.s.p. s poukazom na to, že je dlhodobo bez príjmu, v evidencii uchádzačov o zamestnanie, od dopravnej nehody trpí psychickou poruchou, ktorá mu neumožňuje nájsť si stabilnú prácu. Medzičasom bol vzatý do väzby, čo mu znemožňuje mať akýkoľvek príjem, čo bolo aj dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolaní žalobcu došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), podľa ktorého rozhodoval súd prvej inštancie.

V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Súčasne však v § 470 ods. 2 CSP uviedol, že zostávajú zachované právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. V zmysle týchto ustanovení odvolací súd posudzoval otázku dôvodnosti podaného odvolania žalobcom, nakoľko toto bolo podané za účinnosti O.s.p. Procesne vec posudzoval podľa ustanovení CSP.

5. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP a v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami sporu za použitia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a vo veci samej sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 O.s.p. poukazuje a na doplnenie správnosti uvádza:

7. Prvoinštančný súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Žalobca takýto záver vo svojom odvolaní namieta.

8. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania.

9. V konaní bolo nesporne preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20.10.2011 č.k. 6C/9/2010-107 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.04.2013 č.k. 4Co/411/2011-152 bolo rozhodnuté o povinnosti žalobcu zaplatiť pozostalej Q. O. náhradu nemajetkovej ujmy. Svoju povinnosť vyplývajúcu mu z právoplatného a vykonateľného rozsudku si nesplnil, a to ani v rámci prebiehajúceho exekučného konania. Žaloba žalobcu bola preto už len z tohto dôvodu celkom bezzákladná a správne bola preto zamietnutá.

10. Žalobca podaným odvolaním v konečnom dôsledku napadol tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami sporu a vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní zaviazal žalobcu ako neúspešnú stranu sporu k ich náhrade žalovanému za aplikácie ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Namietajúc svoju nepriaznivú finančnú, zdravotnú, sociálnu situáciu vo väzbe na výšku trov sa domáhal aplikácie ust. § 150 O.s.p. (teraz § 257 CSP).

11. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania. V sporovom konaní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP - predtým § 142 ods. 1 O.s.p.), t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Ak mala strana úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2 CSP - predtým § 142 ods. 2 O.s.p.).

12. Ustanovenie § 150 O.s.p. platné a účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (teraz § 257 CSP) z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho opodstatnenosť spočíva v tom, že prísna aplikácia v konkrétnych prípadoch môže viesť k nežiaducim tvrdom, preto zákon stanovuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania, ktoré dopadá na tú zo strán, ktorá by inak vzhľadom na zásadu úspechu mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia, je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti takéhoto prípadu. Aplikácia tohto ustanovenia je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých, môže dôjsť rozhodnutím súd k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Toto ustanovenie má slúžiť na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Pri posudzovaní každej otázky, teda aj náhrady trov konania, je potrebné mať na zreteli princíp, resp. zásadu spravodlivosti. Súd musí nielenže rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musí smerovať k výsledku spravodlivému. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom spravodlivých predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel, toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou.

13. Ustanovenie § 150 O.s.p. teda nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný vždy skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Rozhodujúcim pre potreby rozhodovania o náhrade trov konania bude preto tiež zistenie, či možno od strany, ktorá má nárok na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.) spravodlivo žiadať, aby si náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným sporom hradila sama.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, možno existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP vzhliadnuť jednak v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (sociálny aspekt) a jednak v okolnostiach sporu. Žalobca v odvolaní požadoval zohľadniť predovšetkým sociálny a zdravotný aspekt na jeho strane. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania existenciu okolností umožňujúcich mu žalobcom požadovaný postup skúmal a tieto z hľadiska opodstatnenosti takéhoto postupu vyhodnotil (a to aj napriek tomu, že žalobcovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov na pojednávaní konanom dňa 18.11.2015), čím logicky ani strany sporu nemali priestor na vznášanie prípadných námietok k novej aplikácii tohto ustanovenia.

15. Z práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva povinnosť súdu vytvoriť pre strany sporu procesný priestor, umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému využitiu tzv. moderačného práva podľa § 150 O.s.p. (teraz § 257 CSP), pokiaľ sa taký postup zvažuje, strana má teda právo, byť explicitne vyzvaná, aby včas k nemu zaujala stanovisko, prípadne vzniesla dôkazné návrhy, ktoré by mohli aplikáciu tohto ustanovenia ovplyvniť, čo je významné hlavne v odvolacom konaní, kde po rozhodnutí už nemá strana procesný nástroj uplatnenia námietok na rozdiel od rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy tieto námietky môže uplatniť aspoň ex post v odvolaní.

16. Keďže súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania sa nezaoberal existenciou dôvodov umožňujúcich mu uplatnenie tzv. moderačného práva, z dôvodu vytvorenia procesného priestoru stranám sporu na vyjadrenie svojho stanoviska k možnej žalobcom požadovanej aplikácii v súčasnosti už ust. § 257 CSP, v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu, odvolací súd rozhodnutie v tejto časti za použ. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

17. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa k možnej aplikácii ust. § 257 CSP, príp. na vznesenie dôkazných návrhov k nemu sa vzťahujúcich a následne posúdiť existenciu okolností umožňujúcich využitie tzv. moderačného práva, vysporiadať sa tiež s prípadnými námietkami, ak vyplynú z vyjadrení strán a z hľadiska zákonných predpokladov daných uvedeným ustanovením posúdiť, či tieto indikujú žalobcom požadované využitie tohto výnimočného postupu a o nároku na náhradu trov konania opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP.

18. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

19. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).